

Op een eiland

Ergens in de onmetelijke zee ligt een eiland. Het is altijd onbewoond geweest, maar op een dag zit daar een eenzame man. Sombert tuurt hij naar de horizon. Hij ziet witte branding en golven, golven...

Hij voelt zich heel alleen, want er is niemand om mee te praten, behalve de wolken boven zijn hoofd, de vissen in de zee en de schelpen op het strand. Met een stok tekent hij schepen in het zand, maar lang houdt hij dat niet vol. Honger en dorst kwellen hem.

Plotseling springt hij overeind en zijn blauwe ogen beginnen te schitteren. Wat ziet hij daar? Een schip!

Maar als hij nog eens goed kijkt, betreft zijn gezicht. Van wat daar aankomt kan een eerlijk man niet veel goeds verwachten...

Hoor ze roepen op dat zeeroversschip: de piraten, de boekaniers!

‘Land in zicht!’

‘Het is maar een eiland.’

‘Een onbewoond eiland.’

‘Géén onbewoond eiland.’

‘Ik zie daar iemand!’

‘Potvis en walvis, een man op het strand!’

De man die het laatst heeft gesproken is La Lola, de kapitein. Hij heeft het zwarte lapje voor zijn linkeroog omhooggeschoven om beter te kunnen zien. Meteen geeft hij bevel een sloep te strijken en naar het eiland te roeien.

Eindelijk heeft de man op het eiland mensen met wie hij kan praten, al zijn het zeerovers. Misschien zijn ze vriendelijker dan ze eruitzien en willen ze hem bevrijden, anders zal hij zeker sterven. Maar La Lola ziet er wel erg angstaanjagend uit als hij grijnzend vraagt:

LA LOLA: ‘Zo, denk je dat ik je van dit eiland zal bevrijden?’

MAN: ‘Ik hoop het, sinjeur.’

LA LOLA: ‘Ik ben toevallig vandaag in een goeie bui en kan wel een matroos gebruiken. Ben je een zeeman?’

MAN: ‘Ja natuurlijk. Hoe zou ik anders op dit eiland komen?’

LA LOLA: ‘Ga dan maar met me mee. Dan mag je meevaren op mijn schip, de Bloedvlag, en een zeerover zijn.’

MAN: ‘Ik ben altijd een eerlijk man geweest en ik voel niet veel voor roven.’

LA LOLA: ‘Ach, voelt meneer niet voor roven? Blijf dan maar hier tot je in een geraamte bent veranderd. En denk maar niet dat ik terugkom om je een mooie begrafenis te bezorgen! Luister goed: je kunt met mij meegaan op de Bloedvlag en de zee samen met mij afschuimen, of je kunt sterven, donder en bliksem!’

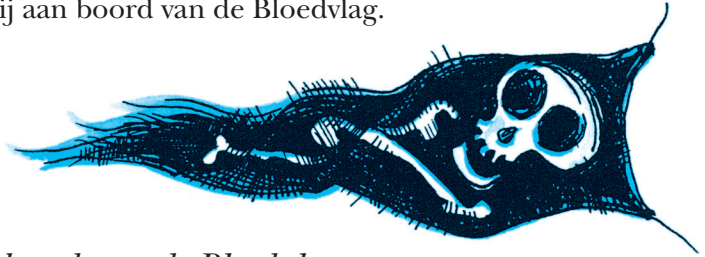
De man is even stil en denkt na. Wat moet hij doen? Dan neemt hij zijn besluit: ‘Ik ga met u mee, meneer de zeerover.’

‘Je was wel gek als je het niet deed,’ zegt La Lola en hij vraagt hem hoe hij heet.

Plechtig antwoordt de man: ‘Mijn naam laat ik achter op dit eiland.’

Nu wordt La Lola kwaad. Hij vloekt en tiert.

De andere zeerovers bemoeien zich er nu ook mee en na een poosje hebben ze er iets op verzonnen. Ze zullen hem een nieuwe naam geven! De man ziet er erg blauw uit, vinden ze – zijn ogen zijn blauw en zijn jas is blauw; zelfs zijn haar heeft een blauwe glans. Dus noemen ze hem de Blauwe en met die naam komt hij aan boord van de Bloedvlag.

Aan boord van de Bloedvlag

De Blauwe blijkt een voortreffelijke zeeman te zijn en al snel klimt hij op tot stuurman van de Bloedvlag. La Lola krijgt er geen spijt van dat hij hem heeft gered, want de Blauwe kan behalve varen ook vechten. Hij is een prima zeerover! Hij blijft echter een geheimzinnig persoon, want er is iets vreemds aan hem: hij drinkt maar weinig wijn en rum, hij houdt niet van dobbelen of ruziemaken, en hij lacht nooit! Er wordt zelfs gefluisterd dat hij in zijn vrije tijd gedichten schrijft...

Een paar maanden gaan voorbij en op een dag zegt de Blauwe tegen La Lola:

DE BLAUWE: ‘Kapitein, ik wil graag zélf gaan varen. Met hulp van mij hebt u deze week drie schepen buitgemaakt. Geeft u mij er één van!’

Maar La Lola wil deze flinke stuurman niet graag missen.

LA LOLA: 'Het eerste schip is gezonken...'

DE BLAUWE: 'Geef me dan het tweede.'

LA LOLA: 'Het tweede heb ik verkocht.'

DE BLAUWE: 'En het derde?'

LA LOLA: 'Het derde heeft averij en ligt in de haven van Porto Pesto om te worden hersteld. Bovendien wil ik het zelf houden; de Hamerhaai zal ik het noemen.'

De ogen van de Blauwe beginnen onheilspellend te fonkelen en La Lola wordt een beetje bang. Dan komt er een prachtig plan in hem op.

'Laten we er een spel om spelen,' zegt hij. 'Ik maak jou drie dagen lang kapitein van mijn Bloedvlag. En elk schip dat je in die tijd buitmaakt mag je houden.'

'Akkoord,' zegt de Blauwe zonder aarzelen.

La Lola lacht listig; hij weet dat er haast nooit een schip komt in het vaarwater waar ze nu zijn...

Nu is de Blauwe kapitein, en alle zeerovers spelen het spel mee. Ze gehoorzamen zijn bevelen, behalve La Lola, die zich heeft opgesloten in de kajuit met een kist vol flessen rum.

Op de eerste dag: géén schip.

Op de tweede dag: géén schip!

Maar op de derde dag... ja natuurlijk, op het laatste ogenblik! En wat voor een schip: mooi, slank en snel... De Swajurka heet het.

De Blauwe roept de zeerovers bij elkaar en vertelt wat zijn aanvalsplan is. De enterhaken zijn opgepoetst, de kanonnen geladen.

De Blauwe heft zijn zwaard en zegt:

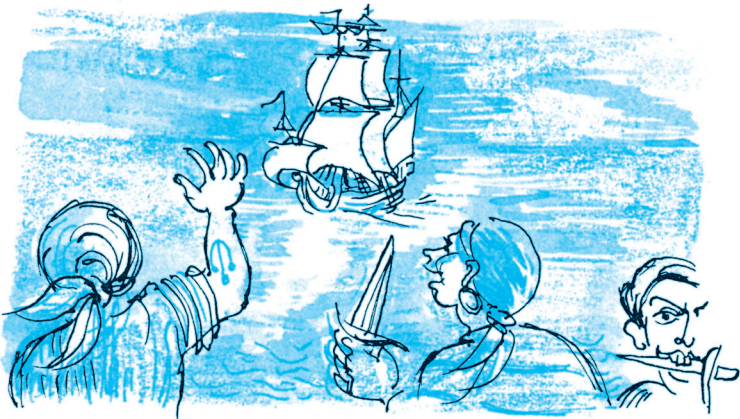
'Laat het krijgsvuur nu ontbranden.

Boekaniers, wij vallen aan!

Met pistolen in de handen.

En het mes tussen de tanden.

Laat de buit ons niet ontgaan!'

De zeerovers zeggen het hem na, ze zingen het zelfs, ieder op zijn eigen wijs. Zo, zingend en brullend, vallen ze de Swajurka aan. Slim en dapper is hun kapitein. Ze veroveren het schip. De zeerovers juichen; alleen La Lola is boos, omdat hij nu zijn stuurman kwijt is.

Aan boord van het geroofde schip

De matrozen van de Swajurka worden in het achteronder opgesloten en de Blauwe gaat even met ze praten. Daarna inspecteert hij het schip en knikt tevreden. Hij gaat naar de kajuit en laat de kapitein bij zich komen.

DE BLAUWE: 'Uw schip is nu van mij en ik heb uw matrozen gevraagd of ze voortaan mij willen gehoorzamen als hun nieuwe kapitein. Maar ze hebben dat allemaal geweigerd en zeiden dat ze liever samen met u willen sterven. U moet een geliefde kapitein zijn. Hoe is uw naam?'

KAPITEIN: 'Pieter Jas heet ik.'

DE BLAUWE: 'Meneer Jas, ik stel moed en rechtschapenheid op prijs, ook bij mijn vijanden.'

KAPITEIN: 'Ben ik dan uw vijand?'

DE BLAUWE: 'Een vogelvrije als ik beschouwt iedereen als zijn vijand. Maar ik ben niet op uw leven uit, en ook niet op dat van uw matrozen. Ik wil alleen uw schip hebben en het zal een beroemd schip worden, maar onder een andere naam. Ik zal u en uw mannen ergens veilig aan land zetten. Dan moet u zelf maar zien hoe u thuiskomt en een ander schip krijgt.'

De Blauwe doet wat hij heeft beloofd, al vinden de andere zeerovers het idioot dat hij zijn gevangenen vrijlaat.

Het schip noemt hij De Zeezweep. Nu is hij kapitein en hij geeft een feest om het te vieren. Hij drinkt zelfs mee, wijn uit een blauwe fles. En aan het eind van het feest staat hij op en draagt met luide stem een vers voor:

*Ik zal de Zweep zijn van de baren,
gesel van de oceaan!*

*Met mijn Zeezweep zal ik varen,
roven en een schat vergaren.*

Ik ben een Boekanier voortaan!'

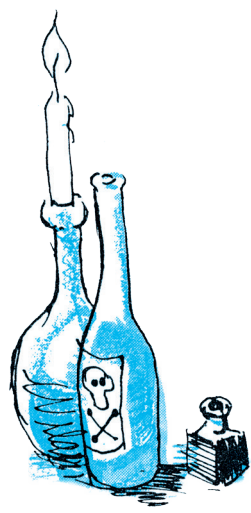
Ja, voortaan is dát zijn naam: de Blauwe Boekanier. 's Nachts zit hij alleen in zijn kajuit, met een lege blauwe fles naast zich. Hij schrijft iets op een stukje papier, stopt dat in die fles en doet de kurk erop. In de maneschijn komt hij aan dek, gooit de fles in zee en zegt: 'Ga waarheen de golven je willen brengen.'

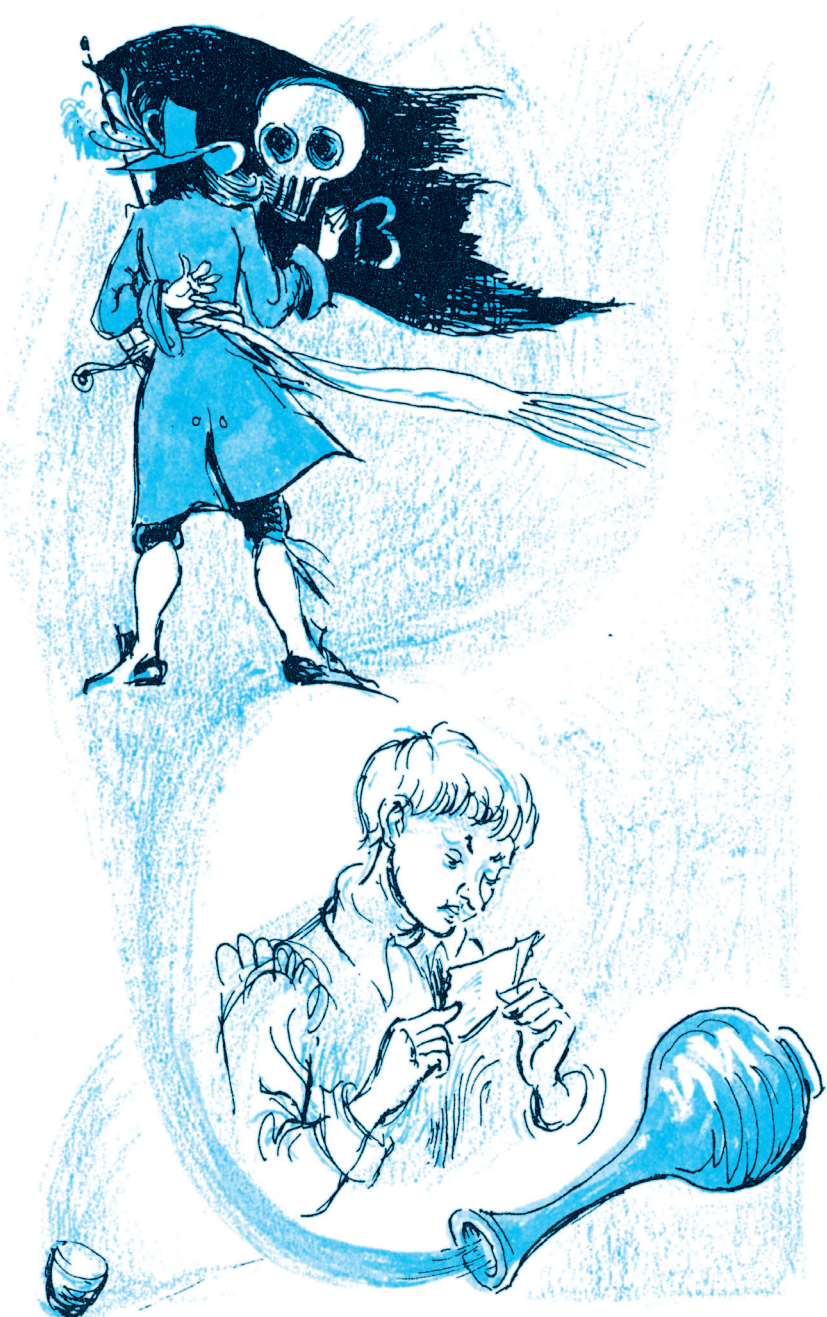

De Blauwe Boekanier vaart naar een haven, waar hij matrozen in dienst neemt en stof koopt voor een nieuwe blauwe jas en voor blauwe wimpels aan de masten van zijn schip. Zó begint hij zijn roemruchte loopbaan en al snel kent iedereen zijn naam.

Waar drijft de fles die hij in zee heeft gegooid heen? En wat staat er op dat papier?

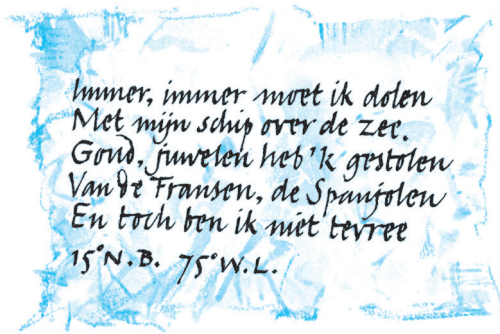

1 Over blauwe flessen en een gestolen schip

Het avontuur van Joris Jas begint met een blauwe fles. Die staat op de stoep van zijn huis en Joris struikelt er bijna over als hij de voordeur uit komt. Een beetje boos pakt hij het ding op – er zit iets in, het lijkt wel een brief. Joris gaat zijn huis weer binnen, trekt de kurk uit de fles en schudt het papier er met wat moeite uit. Het is gekreukeld en gevlekt, maar de letters erop zijn goed te lezen. Het is geen brief, maar een vers:

Joris trekt zijn wenkbrauwen op. Wie heeft dit geschreven? Er staat geen naam onder het rijm, alleen wat cijfers en letters. ‘Een fraai persoon moet die dichter zijn,’ zegt hij tegen zichzelf. ‘Goud en juwelen stelen en nóg niet tevreden zijn... Maar waarom,’ vraagt hij zich af, ‘is dit bij mij bezorgd?’ Hij draait het papier om en om, maar wordt er niets wijzer van. Nu ziet hij dat er nóg een papier in de fles zit. Het is schoon en wit en er staat ook een vers op:

Wie kent niet de Blaauwe Boekanier?
De Schrik van de Zeven Zeeën!
(Een grote zee daar,
Een kleine zee hier
En een stuk of wat andere zeeën.)
Geen schip is er veilig voor hem,
Geen boot,
Geen fregat, geen galjoen
En geen zilvervloot!

Joris leest het en kijkt zeer afkeurend. Hij houdt niet van boekaniers, of zeeroovers, zoals ze ook wel heten. Maar op de achterkant van het tweede papier staat wel een naam. En die naam kent hij!

Pieter Jas

Eronder staat gekrabbeld:

Beste Joris, kom bij mij op bezoek
en neem deze fles mee!

Pieter Jas is de oom van Joris; het enige familielid dat hij nog op de wereld heeft. Vroeger was Pieter Jas zeekapitein en hij heeft heel wat reizen gemaakt. Joris is vaak bij hem op bezoek geweest om te luisteren naar de verhalen over zijn avonturen. Toen hij nog een jongen was, wilde hij ook naar zee, maar dat is er nooit van gekomen. Nu heeft Pieter Jas geen schip meer. Hij woont aan wal, en Joris gaat niet zo vaak meer naar hem toe. Hij heeft niet veel vrije tijd, want hij werkt als leerling van een schoenmaker. Maar dit keer gaat Joris zo gauw als hij kan naar zijn oom toe. Die blauwe fles heeft hem nieuwsgierig gemaakt.

'Fijn je weer eens te zien,' zegt Pieter tegen zijn neef, terwijl hij de blauwe fles voorzichtig op tafel zet. 'Wat vond je van dat gedicht?'

'Welk gedicht?' vraagt Joris. 'Dat van u of het... andere?'

'Het andere. Hoewel ik mijn vers ook niet gek vind,' zegt Pieter Jas. 'Ben je het daar niet mee eens?' wil hij weten, als hij Joris' gezicht ziet.

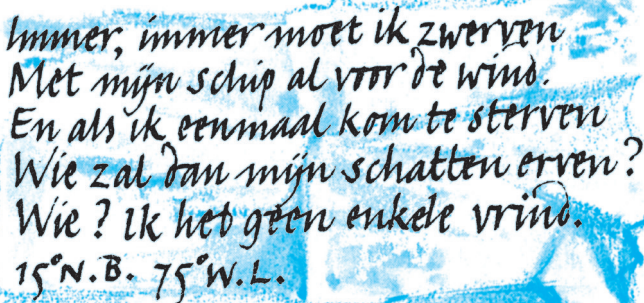
'Ik kan niet dichten,' antwoordt Joris, 'maar áls ik het kon, zou ik nooit een gedicht maken over een boekanier.'

'Waarom niet?' roept zijn oom.

'Ik hou niet van boekaniers,' zegt Joris, 'en zeeroverij vind ik fout. Daarom zou ik nooit een rijm schrijven over een rover of een boek over een boekanier.'

'O, zit het zó,' zegt zijn oom. 'Je bent een jongen naar mijn hart! Ik denk dat je me kunt helpen. Dat eerste vers bracht mijn vroegere bootsman voor me mee; hij heeft het ergens uit zee gevestigd. Er staat geen naam onder, maar ik wéét wie het geschreven heeft.' Hij gaat naar een kast en pakt er een tweede blauwe fles uit. Ook daar zit iets in. 'Lees het,' zegt hij.

Joris vouwt het papier open en ziet het volgende staan:

Immer, immer moet ik zwerven
Met mijn schip al voor de wind.
En als ik eenmaal kom te sterven
Wie zal dan mijn schatten erven?
Wie? Ik heb geen enkele vriend.
15°N.B. 75°W.L.

‘Je kunt geen schatten roven en ook nog vrienden willen hebben,’ vindt Joris.

‘Een interessant gedicht,’ zegt Pieter Jas. ‘Ik ben benieuwd hoeveel coupletten het heeft. Wie denk je dat de dichter ervan is?’

‘De Blauwe Boekanier,’ antwoordt Joris.

‘Goed geraden! Heb je wel eens eerder van hem gehoord?’

‘Natuurlijk,’ zegt Joris. ‘Hij is de Schrik van de Zee, de Gesel van de Oceaan. In alle havenplaatsen zijn galgen opgericht om hem aan op te hangen als hij eenmaal gevangen is.’

‘Hij is de beroemdste van alle zeerovers,’ zegt Pieter Jas.

‘De beruchtste,’ verbetert Joris.

‘Iedereen kent zijn naam, en dat van zijn schip, de Zeezweep.’

‘De Zeezweep,’ herhaalt Joris.

Zijn oom gaat voor hem staan en zegt met ferme stem: ‘En de Zeezweep is van mij!’

‘Is de Zeezweep van u? Echt waar?’

‘Ja, je weet toch waarom ik geen kapitein meer ben en thuiszit?’